

MOHÁCSI Árpád

párizs

úgy tudtam, a hónap végén párizsba megyek,
 hetek óta készültem az útra,
 hogy majd én a chanelise-én,
 a montmart-on, a perlachez-ben,
 és így feltolultak bennem ezek a leírhatatlan nevek,
 jó így a perlachez?
 úgy gondoltam, hogy minden témának *szentelek* egy napot,
 és *zarándokolok*:
 jakobinusok, középkor, erkélyek, elveszett ereklyék.
 aztán kiderült, hogy itthon már megvan mindez hűtőmágnesen.
 még la fontaine úr sírja is,
 bár kicsit mélyre kellett ásnom érte!
 legalább közvetlenül tudok átadni neki üzeneteket.
 így már kevésbé fura ez a magnetikus vonzás, amit párizs iránt érzek,
 még így is, hogy sosem jártam ott.
 vajon kérhetek-e többet a sorstól,
 mint hogy egyszer a saját szememmel láthatom párizs csodáit,
 de legalább a disney-parkot?
 de már semmiképp nem leszek elégedetlen.
 végtére is a saját szememmel látom most is a csodákat.
 jó, talán kicsit kicsiben, itt-ott homályosan,
 de a lényeg ugyanaz, vagy nem?
 a fontos dolgok belül dőlnek el,
 mint a ferde torony hol is?

vicinális

látod, ami elmúlt, az mind vicinális.
 apró lokációk,
 tulipánnal és kiskerttel,
 süvölvény díszzőkkel,
 és a kitépelt díszzők hült helyével.
 makrófelvételek vannak erről a szemedben.
 pedig nem is volt helyjegyünk.
 de itt, a peronon nincs csalás.
 a szaruhártyákon dobogás.
 hiába hunyod le a szemed,
 átüt a szemhéjon az ideges lüktetés.
 egy expressz.
 meg se áll.
 az a jelenünk, látod.
 ott megy el.
 és rajta egy sebhelyes kandúr énekel.
 hangja nincs,
 az ablakból kandikál.
 a mozdony. a füst. és vonatfütty.

